

„'t Waren zijn eigen woorden.”

„Maar mevrouw!” Hoogland dwong zich tot kalmte, tot een toon zelfs van, soms wel even ironische, gemoedelijkheid. „Dat's nou toch werkelijk wat al te gek. Meneer zal mij toch wel willen spreken. Ik heb niets misdaan, dat 'k weet. Enne.... ik zou zoo zeggen, juist omdat ik dan toch ook al bijna vijftig ben.... Op een béetje égards meen ik wel aanspraak te mogen maken.”

„Dat zou ik toch ook zeggen,” viel Pauline in. „Begrijpt vader dan absoluut niet wie hij vóór heeft?”

Zoo praatten ze — tot de moeder, zwijgend, andermaal naar haar mans kamer ging. En nu, onverwacht gauw, weer terugkwam met de woorden: „Nou.... of u dan maar even wilt komen. Ja, u alleen. Jou wil hij beslist niet zien, Pau... Ik... ik kan er toch ook waarachtig... niks....” Zij kon niet verder, schudde het vreemd verstijfde hoofd; Pauline, voorover buigend, barstte in gierende snikken los; maar Huib, opgestaan, lei een wijde hand op haar kruin: „Toe, m'n kindje, hou je nou goed. We schieten al op immers....” Mevrouw Hermans, hem voorgaande, wees op de deur der studeerkamer. „Klopt u daar maar 'an,” zei ze, heelemaal star opnieuw en met zekere afschuw. Huib deed het. „Ja!” klonk hetforsch terug.

Huib ging binnen — en duizelde een oogenblik. Schrik van lang, lang geleden, een plotseling herlevend visioen uit zijn jongensjaren, beangstte opnieuw.

Een rommelige kamer. En aan een met stoffige paperassen, fleschjes, doosjes en andere dingen, slordig overladen schrijftafel, een korte, gezette man, hoog in de schouders en met een, te groot voor hem schijnenden, grijzend-baardigen kop, verweerd en rauw, steenroodig met paarse vlekken. „Meneer Hermans, ik kom....”

„Jawel, 't is goed, gaat u daar maar zitten. Ik wil u dan wel even ontvangen, maar stel u er niks van voor. 't Is maar.... iedereen moet weten wat hij doet, en ik geef een dochter van vier-en-twintig niet aan een man van vijftig, of daaromtrent, die bovendien nog moeite blijkt te hebben behoorlijk rond te komen. Hoe u dat kind van ons zoover gekregen hebt, meneer, dat weet ik niet.... wil ik ook liever niet weten.... maar wat ik wél weet is, dat een fatsoenlijk man.... en u beweert immers dat u dat is....?”

„Hè?....Ja....Ik....

„Ja-ja.... dat een fatsoenlijk man zulke dingen niet doet.”

„Meneer Hermans, laat ik u antwoorden....”

„Wat? Jawel! Och!” Nog te zwellen scheen de groote mannenkop. „Ik begrijp het wel wat u zeggen wilt. U is een kunstenaar, niewaar, een beroemd man in zekere kringen. Ik kèn dat! Een zoogenaamde